

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ.

Διὰ μῆνας τρεῖς Ἀρχ. 3
Διὰ μῆνας ἑξ. " 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διὰ μῆνας πρὸς " 4
Διὰ μῆνας ἑξ. " 7
Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κ. λ.
καὶ ἐκδίδεται εὐθὺς αὐ-
τοῦ.

Τριῶν καταχωρήσεως ἀγγέλων
λεπτά 15 ὀσφίτες

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀγαγιώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΗΠΠΟΣ).

Ἀθήνησι, τὴν 14 Μαρτίου 1853.

ΔΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. διδασκάλους
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἑλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλήνων Προξένους
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότητος.
Πᾶσα δόσοληψία ἐνεργεῖται
διὰ τοῦ Κ. Γεωργίου Ἀγ-
γελοπούλου Τοπογράφου.
Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος
κατὰ Σάββατον.

Κάτοπτρον, ἔσοπτρον, ἔνοπτρον.

Ἡ χρῆσις τῶν κατόπτρων εἶναι ἀρχαιοτάτη· γίνεται ἤδη μνεῖα αὐ-
τῶν ἐν ἐξόδοις. (Κεφ. ΔΗ. Ἰδ. Ἰωδ ΑΖ). Ὁ Ὀμηρὸς ὁμοίως δὲν ἀναφέρει
τι περὶ αὐτῶν, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν τῆς
Ἥρας κοσμητηρίων. Γίνεται δὲ λόγος συχνὸς περὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἱ-
στορικῶν τῆς Ἑλλάδος χρόνων (Ξεν. Κύρ. παιδ. Ζ. 1. 2. Εὐρ.
Μήδ. 1161. Ὀρέστ. 1112. κλ.). Καὶ ἦτον ἴσως πρὸ πολλοῦ ἐν χρή-
σει ἐν αὐτῇ, διότι πᾶσα οὐσία ἐπιδεκτικὴ στιλπνότητος καὶ γανώ-
σιως ἠδύνατο νὰ χρησιμεύη πρὸς τοῦτο. Ἀντὶ τεχνιτῶν κατόπτρων
μετεχειρίζοντο ἐνίοτε λεκάναις (Ἄρτεμ. Ὀνειρ. Γ. 30.), ἔτι δὲ καὶ
ποτήρια (Πλιν. Φ. 1. λγ. 9. 45). Τὰ κάτοπτρα τῶν ἀρχαίων κατα-
σκευάζοντο συνήθως ἐκ μετάλλου, τὸ πρῶτον ἐκ χαλκοῦ καὶ κασ-
σιτέρου, ἔπειτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀργύρου. (Πλιν. ἀνωτ.). Ὁ
Πλίνιος λέγει ἔτι ἐξ ἀργύρου κάτοπτρα κατασκευάσθησαν πρῶτον ὑπὸ
τοῦ Πραξιτέλους, ἐπιπομπῆτος τοῦ μεγάλου, πλὴν γίνεται τοιοῦτων
μνεῖα ἤδη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλάτου (Most. Α. 3. 111.). Ἡ χρῆσις
τῶν ἀργυρῶν ἔσοπτρων ἐγένετο τόσον κοινὴ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας,
ὥστε καὶ αἱ θεραπευαίνιδες αὐτὰ ἀναφέρονται το. αὐτὰ ἔχειν ἀρξάμεναι
(Πλιν. Φ. 1. λδ. 17. 48). Γίνεται συνεχῆς αὐτῶν μνεῖα εἰς τὰς παν-
δέκτας, ὅσας τις πρόκειται περὶ ἀργυρῶν παροψίδων κλ. Καὶ κατ' ἀρ-
χάς μεν κατασκευάζοντο ἐκ καθαρωτάτου ἀργύρου, ἔπειτα δὲ μετε-
χειρίζοντο μεταλλῶν κατωτέρως ποιότητος. Ἡ ἀξία τοῦ κατόπτρου
ἐξηρτήτο ἐκ τῆς παχύτητος τῆς πλακῆς· τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἀντανα-
κλάσεως ἐγένετο κατὰ λόγον τῆς παχύτητος τοῦ ἐλάσματος (Vitruv.
viii. 3). Γίνεται ἔτι ἀπαξ ἡ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφῆσι μνεῖα
χρυσῶν κατόπτρων (Εὐρ. ἔκ. 925. Senec. Quast-Nat. i. 17.
Αἰλ. Π. ἱστ. ΙΒ. 58).

Παρεκτός δὲ τῶν μεταλλικῶν κατασκευάζον οἱ ἀρχαῖοι καὶ λίθινα
κάτοπτρα· ἀναφέρονται δὲ τόσον σπανίως τοιαῦτα, ὥστε δυνατόν εἶ-
παι ὅτι ἐχρησίμευον μᾶλλον πρὸς κόσμον ἢ πρὸς κατοπτρισμόν. Ὁ
Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι πρὸς τοῦτο ἦτον ἰδίως κατάλληλος ὁ Ὀψιδίος
λεγόμενος λίθος. Ὁ αὐτός, παρεννοήσας τὸν Θεόφραστον (περὶ λίθ.
61), λέγει ὅτι κατασκευάζοντο καὶ ἐξ ἀνθρακος (τοῦ πολυτίμου
λίθου rubis) κάτοπτρα. Ἡ λίθος αὕτη δὲν εὐρίσκεται τόσον μεγά-
λη, ὥστε νὰ κατασκευασθῇ ἐξ αὐτῆς σκεῦος τοιοῦτον. Φαίνεται ὅτι
ὁ Νέρων κατωπτρίζετο εἰς σμάραγδον. (Πλιν. Φ. 1. λζ. 5. 16. Ἰσίδ.
ΙΣΤ, 7).

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον καὶ ἐξ ὕλου κάτοπτρα· ἔθετον ὀπισθεν αὐτοῦ λεπτὴν
μεταλλίνην πλάκα. Κατασκευάζοντο τοιαῦτα ἀπὸ τῶν χρόνων ἤδη τοῦ
Πλινίου, εἰς τὰ περίφημα τῆς Σιδωνος ἑλυουργία (Πλιν. Φ. 1. ΑΣΤ.
26. 66.). Φαίνεται ὁμοίως ὅτι ἦσαν εὐτελέστερα τῶν μεταλλίνων, καὶ
οὐδὲ ἡ χρῆσις αὐτῶν κατέστη κοινὴ, οὐδὲ καταλογίζεται ποτε παρὰ
τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μεταξὺ τῶν τιμαλφῶν σκευῶν, ἐνῶ περὶ
τῶν ἐκ μετάλλου γίνεται πάντοτε λόγος, ἐν ταῖς τοιαύταις ἀπα-
ριθμήσεσι. Τὰ κράτιστα τῶν ἐκ μίγματος χαλκοῦ καὶ κασιτέρου
ἔσοπτρων κατασκευάζοντο εἰς Βρυνδίσιον. Ἡ ἀνάμιξις τῶν δύο τού-
των οὐσιῶν παράγει λευκὸν τι μέταλλον, ὅπερ, ἂν δὲν προφυλάττηται
μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ταχέως ἀμαυροῦται τόσον, ὥστε δὲν εἶναι
πλέον πρὸς ἐνοπτρισμόν ἐπιτήθειον, ἐὰν δὲν καθαρῶς καὶ στιλπνω-
θῇ πρὶν. Ἐνεκὰ δὲ τούτου παρέκειτο γενικῶς εἰς τὰ παλαιὰ κάτοπτρα
ἐκμαγεῖον μὲ κόνιν κισσῆρας, ἔτοιμον ἵνα καθαίρη καὶ στιλπνοί αὐ-
τὰ ὁ μέλλων ἐσοπτρίζεσθαι. (Πλάτ. Τίμη. 72. Vos. εἰς Κάτουλ. 97).

Τὰ κάτοπτρα ἦσαν ἐν γένει μικρὰ καὶ εὐχερῆ. Τὰ εἰς τὰ Μου-
σεῖα νῦν διατηρούμενα εἶναι τοιαῦτα· ἔχουσι σχῆμα ὡσεὶδὲς ἢ στρογ-
γύλον καὶ λαβὴν, ὅμοια σχεδὸν τοῖς νῦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς
κουρείοις.

Καλλωπιζομένων τῶν δεσποινῶν ἐκράτουν ἐνώπιον αὐτῶν τὸ κά-
τοπτρον δοῦλαι. Τοῦτο ἐποίουν ἐνίοτε καὶ νέοι εὐνοούμενοι παρ' αὐ-
τῶν καὶ εἰσοδὸν παρ' αὐταῖς ἐλευθέραν ἔχοντες. (Ὀβιδ. Αρ. Αμ. ii.
216). Κατεσκευάζοντο ἐν τοσούτῳ καὶ μεγάλα ἐνίοτε κάτοπτρα, ἰ-
σομεγέθει ἀνθρωπίνῳ σώματι (Specule totis paria corporibus.
Senec. quaest. Nat. i. 17.). Τοιοῦτόν τινα εἶχεν ἴσως καὶ ὁ Δημο-
σθένης (Quintil. Inst. or. xi. 3. §. 68). Πολλάκις γίνεται μνεῖα
κατόπτρου τῆς Ἀφροδίτης (Ἀθην. ΙΕ. σελ. 687 κλ.). Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ
οὐδέποτε φαίνεται ἐποίει χρῆσιν τοιοῦτου (Καλλιμ. Ἰμν. εἰς Παλλ. 17).

—000—

Πάραλος καὶ Σαλαμινία.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων διστήρουν διὰ δημοσίαν ὑπη-
ρσίαν δύο ἱερὰς νῆας, ὧν ἡ μὲν ὀνομάζετο Πάραλος ἡ δὲ Σαλαμι-
νία· καὶ τῆς μὲν πρώτης τὸ πλήρωμα ἐλέγοντο Παραλίται ἢ Πάρα-
λοι, τῆς δὲ δευτέρας Σαλαμῖνιοι. (Φώτιος ἐν λ. Πάραλος καὶ Πάρα-
λοι), Ὁ Φώτιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν δύο τούτων ἀρθρῶν ἐσφαλμένως
ἀναφέρει ὅτι ἀπεδίδοντο ἀμφότερα τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰς ἓν καὶ τὸ
αὐτὸ πλοῖον (Πολυδ. Η. 116 Ἠσύχ. ἐν λ. Παραλίτης. Ἡ Σαλαμι-
νία ὀνομάζετο καὶ Ἀθλία καὶ θεωρὸς ναῦς, διότι μετέφερον εἰς Ἀθῆλον
κατ' ἔτος θεωρίαν· ταύτης ἡ πρύμνη ἐστέφετο πρὶν ἢ ἐκκλεύση, ὑπὸ
τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος (Πλάτ. Φαίδ. σελ. 58). Ἀμφότερα τὰ
πλοῖα ταῦτα ἦσαν ταχύποροι τριήρεις, μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὰ καὶ
εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας, μετεβίβαζον θεωρίας, ἀποστολὰς κτλ. ἐξ
Ἀθηνῶν, καὶ ἐκόμιζον εἰς αὐτὰς τοὺς ἐκ τῶν ὑποτελῶν αὐταῖς πόλεων
φόρους· συνελάμβανον ἔτι καὶ μετέφερον εἰς Ἀθῆνας ἐκ τῶν ξένων
χωρῶν τοὺς ἐγκληματίας, καὶ τὰ τοιαῦτα, (Θουκ. 5. 53. 61). Ἐν
ταῖς ναυμαχίαις ἐπέβαιναν ἐν αὐταῖς πολλάκις ὁ τοῦ στόλου ἀρχη-
γός. Τὰ πλοῖα ταῦτα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῶν ἦσαν πάντοτε ἔτοιμα
πρὸς πλοῦν, διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀνάγκην. Τὸ πλήρωμα, ἂν καὶ
δὲν ἦτον τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους εἰς ἐνέργειαν, ἐλάμβανε τὸν τακτι-
κὸν αὐτοῦ μισθόν, τέσσαρας τὴν ἡμέραν ὀβολοὺς, ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος.
Τοῦτο ἀναφέρεται ῥητῶς μόνον περὶ τῆς Πάραλου (Ἄσποκρ. καὶ
Φώτ. ἐν λ. Πάραλος)· ὅθεν ἐξάγεται εὐλόγως ὅτι τὸ αὐτὸ ἐγένετο
καὶ εἰς τοὺς ναύτας τῆς Σαλαμινίας. Ἡ μαρτυρία τοῦ Σχολιαστοῦ
τοῦ Ἀριστοφάνους (ὄρν. 147, παράβλ. καὶ Σουίδ. ἐν λ. Σαλαμινία
ναῦς), ὅτι ἡ μὲν Σαλαμινία ἐχρησίμευε μόνον εἰς μεταφορὰν ἐγκλη-
ματιῶν εἰς Ἀθῆνας, ἡ δὲ Πάραλος διὰ τὰς θεωρίας, δὲν εἶναι ὀρθή,
καθόσον τοῦλάχιστον ἀφορᾷ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους. Ὅτε αἱ Ἀ-
θῆναι κατέστησαν μεγάλη θαλασσία δύναμις, καὶ μετεχειρίζοντο ἄλ-
λα πλοῖα διὰ τὰς χρεῖας τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀντὶ τῶν δύο
πρότερον εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὀρισμένων νηῶν, ἀφώρισαν πλέον ταύ-
τας, ὡς εὐλόγως δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, κυρίως εἰς ὑπηρεσίας
σχέσιν πρὸς τὴν θρησκείαν ἐχούσας, καὶ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις,
ὡς π. χ. ὅτε ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῇ εἰς Ἀθῆνας ἐπίσημος κατη-
γορούμενος τις ἐνεκὰ ἀδικήματος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς ὁ Ἀλκιβιά-
δος κλπ.

Τὰ ὀνόματα τῶν δύο τούτων πλοίων φαίνεται ὅτι ἀνάγονται εἰς
ἀρχαιοτάτην τινα ἐποχὴν τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν, ὅτε δὲν ὑπῆρ-
χε ναυτιλία ἄλλη εἰμὴ μεταξὺ Σαλαμίνος καὶ Ἀθηνῶν, καὶ εἰς ταύ-
την μετεχειρίζοντο τὴν Σαλαμινίαν· καὶ περὶ τὴν παραλίαν τῆς
Ἀττικῆς, εἰς ἣν ἦτον ἀφωρισμένη ἡ Πάραλος. Τὰ δὲ ὀνόματα ταύ-
τα διστήρησαν καὶ ἀκολούθως, ὅτε ἀφωρίσθησαν κυρίως εἰς θρησκευτικὰς
ὑπηρεσίας, ἐξ οὗ καὶ ἱερὰι νῆες συχνὰ ὀνομάζοντο. (Boeckh. δημοσ.
οἰκ. Ἀθ. Goeller εἰς Θουκ. Γ. 33.)

Η εις Αίθον στελλομένη κατ' έτος θεωρία ναις λέγοντι ότι ήτον αυτή ή υπό του Θωσώος το πρώτον εκεί σταλείσα, μετά την επάνοδον αυτού εκ της Κρήτης είναι μάλιστα γνώμης τινός ότι ή ίδια αυτη ναυς έφερεν εις Κρήτην, και εκείθεν επανήγαγενικρότερον τον Θωσά εις Αθήνας.

—000—

Θεωροί.

Θεωροί ώνομάζοντο οι εις ειδικάς αποστολάς (θεωρίας) πεμπόμενοι, προς εκτέλεσιν θρησκευτικών καθήκόντων, έπερώτησιν των Μαντιών, ή προσοράν θυσιών υπέρ της αποστελλούσης πόλεως. Υπό των αρχαίων γραμματικῶν έρμηνεύεται ούτω ή λέξις - θεωρόπου, ή οι θεώμενοι, ή οι φροντίζοντες περί τὰ θεία, ή εις θυσίαν πεμπόμενοι και έορτάς και πανηγύρεις και χρηστήρια. Έν τισι των δωρικῶν πολιτειῶν, οἶον έν Αίγινῳ, έν Τροιζίνι, έν Μεσσηνίᾳ και έν Μαντινείᾳ υπήρχον Ίερείς τακτικοί, θεωροί ώνομαζόμενοι, έν τὸ καθήκον ήτον να έπερωτώσει τὰ χρηστήρια, να έρμηνεύσει τους χρησμούς κτλ. οι έν Σπάρτῃ υπό των Βασιλέων εκλεγόμενοι, ίνα έπερωτώσι τὸ έν Δελφοίς χρηστήριον, ώνομάζοντο Πύθιοι. Έν Αθήναις δέν υπήρχεν ώρισμένη τάξις θεωρῶν. ώνομάζοντο δέ ούτω οι εκάστοτε εις διάφορα μέρη επί θεωρίας παντοίας αποστελλόμενοι πολῖται, ών επισημότεροι ήσαν οι εις τους Ολυμπιακοὺς, τους Πυθικοὺς τους Νεμεαίικοὺς και τους Ίσθμιακοὺς αγῶνας πεμπόμενοι, και οι εις Δελφοὺς προς χρηστηριασμόν, και οι εις Αίθον την δημοτελή φέροντες θεωρίαν, ένθα οι Αθηναίοι είχαν συστήσει πανκατηρίδα έορτήν, εις ανάμνησιν της αρχαίας Ίωνικῆς, ής μνημονεύει ο Διήγητος (Θουκ. Γ. 104). Αι των θεωριῶν τούτων δαπάναι έγίνοντο έν μέρει μὲν υπό της πολιτείας, έν μέρει δέ υπό πλουσιῶν πολιτῶν, οἱς άντιτίθετο ή διεξαγωγή αὐτῶν. ώνομάζοντο δ' οὔτοι Αρχιθεωροί. Τούτο ήτον είδος λειτουργίας λίαν δαπανηρῆς ένιστε, επειδή ο αρχιθεωρος, άντιπροσωπεύων την πολιτείαν, έφερε να φανή μεγαλοπρεπέσ· έφερε π. χ. επί κεφαλῆς χρυσῶν στέφανον, εισήρχετο εις την πόλιν επί λαμπροῦ άρματος με συνοδῶν πομπῶν κτλ. Ο πλούσιος Νικίας εξτέλεσε ποτε την εις Αίθον θεωρίαν με λαμπρότητα υπερτέραν του δένοντος, δαπάνησας πλεῖο ή οσα απαιτεῖτο και ο Αλκιβιάδης κατέπληξε πάντας τους εις τὸ Όλύμπια παρευεθέντας, δια της μεγαλοπρεπειας των ἔργων του, της πολυτελειας των άρμάτων και του υπερβάλλοντος της δαπάνης αὐτου.

—000—

Άσσύριος κύλινδρος.

Συνεδριάζουσα εν Αγγλίᾳ, την 11 Ιανουαρίου ε. ε., της Συνο— Αιγυπτιακῆς εταιρίας, άνεγνωσθη ή εξῆς περιγραφή κυλίνδρου, κατεχομένου υπό του W. B. Barker, παρά του Κ. Αβιγκτων, θεωροῦντος αὐτὸν συμφώνως μετά του Συνηγαματάρχου Rawlinson, ώς δημοσίαν σφραγίδα. « Επὶ του κυλίνδρου τούτου είναι μεγαλοπρεπῆς εἰκὼν, ένδεδυμένη χιτῶνα και ἱμάτιον, πλουσίως πεποικιλμένα και κροσσωτά κατά την συνήθειαν των βασιλέων της Άσσυρίας. Τὸ επί της κεφαλῆς κρῆνος διακοσμεῖται δυοί κέρασιν, σπερ ή σύμβολον της βασιλικῆς εξουσίας· εκ δέ του σώματος απορροῦνται τέσσαρες πτέρυγες, σημαίνουσαι την επέκτασιν της κυριότητος αὐτου επί των τεσσάρων μερών του οὐρανού. Δέν νομίζω ότι παριστάει τοῦτο θεότητά τινά· ή υπεράτη ισχύς της παντοδυναμίας δηλοῦται πάντοτε δι' εξ κεράτων δέν σημαίνει δέ οὐχ ήτον ἴδιόν τινά Βασιλέα, αλλά την δύναμιν και τὸ μεγαλεῖον της επί τοςούτον μεγάλου μέρους της οικουμένης ήγεμονεύουσαι μεσομαῦλου εξουσίας. Η θεωρία αὕτη υποστηρίζεται εκ δυο ταύρων εν τῷ κυλίνδρῳ, συμβολικῶς παριστάνοντων την γῆν και πάσας ἴτας των εν αὐτῇ ανθρώπων φυλάς. Τὰ ζωα αὐτῶν δέν διαμάχονται προς τον επί του κυλίνδρου άνθρωπον, άλλ' οὔτοι κρατεῖ έκαστον αὐτῶν εκ των προσθίων σκελῶν αὐτά δέ φαίνονται έν υποταγῇ ιστάμενα, ή εκουσίας τη εξουσία αὐτου υπέκοντα. Τὸ είναι δὲ δύο, σημαίνει ίσως τὸ πλήρες και τὸ γενικὸν της κυριότητος, ή ἀπλῶς συμμετρίας χάριν έντέτη τὸ έτερον αὐτῶν. Προς παραιτέρω ένίσχυσιν της ιδέας ταύτης χραιομεται και τὸ Άσσυριακὸν σημά, εἰκὼν του οποίου εὑρίσκειται παρά Βόττα, (Πίν. 159), και έτι παρά Βονομίω, σελ. 323. Τούτο σχηματίζεται εκ κύκλου, την οράνιον παριστάνοντος σφαιραν. Εις τὸ υπερθεν μέρος είναι ή υπεράτη θεότης, έχουσα επί

κεφαλῆς εξ κέρατα, τὸ σύμβολον της παντοδυναμίας, και τοξέουσα κατά των πολεμίων προς τὸ κράτος διακειμένων. Τὸ δέ κατώτερον μέρος της σφαιρας δεικνύει τὸ πεδῖον ή τὸ σέλιμα της ανθρωπίνης εξουσίας, και εις αὐτὸ υπάχθον και οι δυο ταύροι, τὸ σύμβολον αὐτῆς. Παριστάται έτι ένθάδε συμβολή οὐρανίων και ἐπιγείων πραγμάτων εν άρμονίᾳ συνεχόμενων· τούτο δέ δηλοῦται δια πέντε γραμμῶν, στί- νιτες διαθέουσαι οὐρανῶθεν προς την γῆν, και έντολισόμεναι και συμπλεκόμεναι έν αὐτῇ, άνακλῶνται πάλιν προς τον οὐρανόν. Τὰ εγκόσμια πράγματα και των εθνῶν ο πλοῦτος και ή ευπορία επηρεάζοντο, κατά την των Χαλδαίων φιλοσοφίαν, υπό της οὐρανῶν επεπεργείας ή των αστρικῶν δυνάμεων των πέντε πλανωμένων αστέρων, (πλανητῶν). Τὸ Άσσύριον κράτος εἰνολίζεται εκρηκτικῶτα δια των σημάτων αὐτου, ώς διατέλεσαν έν εἰρήνῃ προς τον οὐρανόν και υπό την ιδιαιτέραν αὐτου προστασίαν. Έν τοῖς σημασι τούτοις δέν ἱμφαίνεται τὸ τετραπτερόγον συμβολικὸν πρόσωπον, ώς επί του κυλίνδρου· ήθελεν είναι άποτος ή παρουσία αὐτου ένώπιον της υπεράτης του Θεου δυνάμεως. Τὸ δε ἐπιγείον κράτος ίκανῶς παριστάται δια των δυο ταύρων. Δια των παρατηρήσεών τούτων δέν διατείνομαι, οὐδ' ίσχυρίζομαι να αποδείξω ότι ο κύλινδρος είναι έντως άσσυριακός, πλὴν είναι αναγκαίοι προς εξήγησιν αὐτου μαρτυρία εκ των άσσυριακῶν αρχαιοτήτων. Ένδέχεται να άνήκη οὔτοι εις άλλην δυναστείαν, μεταχειριζομένην τὰ παλαιότερα και ὀρθόδοξα σύμβολα. Ίδου δέ εκ τίνων εξαγομεν ότι ο περι οὐ λόγος κύλινδρος πρέπει να ήτον δημοσία σφραγίς· Η θαρύττων ἱματισμὸν φέρουσα εἰκὼν περιέδιδεται τὰ υπεράτην αξίαν υποσημαίνοντα σύμβολα· ή μὲν κεφαλή φέρει τὰ ταύρεια κέρατα, τὸ δέ σῶμα τέσσαρες πτέρυγας· αἱ χεῖρες κρατοῦσι τους προσθίους πόδας των δυο ταύρων, οὐχί έν Ηρακλείῳ πάλῃ, άλλ' έχονται αὐτῶν ἀπλῶς, ώσανει δεικνύουσαι κατοχήν και εξουσίαν επί του δὲ αὐτῶν παριστανόμενου.

Ο Σχλέγκελ αναφέρει ότι α ή Ἰνδικῆ και Περσικῆ λέξις Γαυ, προς την ὅποιαν συμφωνεῖ έντελής ή Γερμανικῆ λέξις Kuh (βάμυλις) έχει πολλήν συγγένειαν προς την αρχαίαν δωρικὴν δα—εἰ, τούτέστι γῆ. Τὸ Λατινικὸν bos, bovis, ή βοο άνήκει εις ἄλλην γενεάν λέξεων Σανσκριτικῶν, οἶον εις τὸ Bhu, Bhuya, bhumi, σπερ σημαίνει γῆ γῆτινος και πᾶν τὸ σχέσιον προς την γῆν έχον. Οθεν συμπεραίνω ότι τὰ σύμβολα ήσαν σημαντικὰ αυτοκράτορος εξουσίας επί της γῆς, τὸ πλήρες και ή γενικότης της ὅποιας δηλοῦται εκ των εκάτερονθεν θεάτων θῶν, οὐχί πολεμίας· άλλ' εἰρηνικῆς και έν υποταγῇ εις την θέλησιν της πρωτίστως εἰκόνας του κυλίνδρου διακειμένων. »

Έντομολογικά

Ο Κ. Hanbury παρουσίασε τη 7 Φεβρουαρίου τ. ε. εις την έντομολογικὴν εταιρίαν της Αγγλίας είδος λευκοῦ κηροῦ της Κίνας, και τὰ παράγοντα αὐτὸν έντομα· άνέγνωσε δὲ περιεργον αὐτὰ ἀπορῶν ἀπόσπασμα εκ της εφημερίδος της έν Ἰνδία ὀρυκτολογικῆς και γεωργικῆς εταιρίας. Τὰ έντομα ταῦτα τρέφονται προσκολλημένα εις αἰθιλλῆ τινά θέμιον ή χαμῶδενδρον, πολὺ προς τον σκοπόν τούτον καλλιεργούμενον· διακίτνεται δὲ κυρίως εις την επαρχίαν Συχουέν. Διατρυνῶντα τὸν φλοὸν μύζουσι τὸν ὄπῶν του δένδρου· ἀφοῦ δέ οὕτω τραφῶσιν επί τινος μήνας, βτε τὸ δένδρον φαίνεται ὡσανει κεκαλυμμένον υπό του λευκοῦ κῆρου, ένεκα του κηρὸν εμπηλησμένου σώματος τούτων, είναι πλέον εις κατάστασιν να συλλεχθῶσι, και οὔτοι ἀποσπῶνται εκ των κλάδων. Έάν δὲ ή συλλογῆ αὐτῶν ἀναβληθῆ, προσκολλῶνται τὸσον ισχυρῶς εις τὸ δένδρον, ὡστε δυσκολώτατα ἀποσπῶνται. Τὰ ένεκα τούτου ασύλληκτα παραλειπούμενα έντομα χρησιμεύουσιν εις παραγωγὴν ὁμοίῶν των, και πολυπλασιασμοῦ του είδους των, διὰ τὸ ἐπιόν έτος. Η συναζομένη ἄλη εκκαθαίρεται έν ζῶντι ὕδατι και εκτίθεται εις την αγοράν προς πώλησιν· ἀνομαζεται δὲ Χουγγ—πχ—λα. Αἱ χημικῆ τοῦ λευκοκῆρου τούτου ιδιότητες είναι ἀναλογοι ταῖς του κοινου μελισσίου κηροῦ και ταῖς του κητείου λίπου, διαφέρει πλὴν οὐσιωδῶς τούτων· είναι σκληρότερος και διαφανέστερος του μελισσίου κηροῦ και ἀδιάλυτος έν τῷ ὕδατι· δέν επηρεάζεται οὐδῶλος σχεδὸν υπό του ζῶντος οἰνοπνεύματος, οὐδ' υπό των ὀξέων ή ἀλκαλιῶν διαλύεται δὲ έν παχεί ελαφί. Έφερον τοιοῦτον έν Αγγλίᾳ, αλλά δέν γίνεται κἀνή χρῆσις αὐτου, ώς λίαν δαπανηροῦ έντος και πολὺ ἀκριβώτερον του κοινου κηροῦ παλουμένου. Ο της εἰρημίνης εταιρίας άντιπρόεδρος Κ. Westwood παρατήρησεν

ὅτι τα εις Αγγλίαν σταλέντα δείγματα των κηροφῶν τούτων ζωφρων ήσαν άπτερα θήλας, άνήκοντα εις τὸ είδος των κόκκων, κατάπλα λευκοῦ κηροῦ εκτός των βραχέων σκελῶν των· έπρότεινε δὲ να ὀνομασθῆ τὸ είδος τούτο κόκκος Σινικός, ο κόκκος άνήκει, ὡς γνωστὸν, εις την τάξιν των έτεροπτερών.

Έν τη αὐτῇ συνεδρίᾳ της εταιρίας ταύτης ο κύριος Σπένσερ, άλλος αὐτῆς άντιπρόεδρος, εξέθεσε δείγμα Ἀφρικανῶν μυιῶν, τσετσέ λεγομένων, περι ὧν εκκαμ παρατηρήσεις τινας, ληφθεῖσας εξ έπιστολῆς του επί πολὺ και εις πολλὰ της Ἀφρικῆς μέρη περιουθεύσαντος Κ. William Oswell, ὅστις ἀπώλεσεν εις τινα περίστασιν εκ των 57 ὄσων του εουστασιου του τὸς 49, προσβληθέντας υπό των μυιῶν τούτων, επελθόντος του θανάτου αὐτῶν 3—12 εβδομάδας μετά τὸ δῆγμα. Αρκοῖσι δὲ 3 ή 4 τοιαῦτα μυια· καταστροφὴν του μεγαλητέρου ὄσου. Ο εκ της δήξεως εις τὸ αἷμα μεταδιδόμενος ἴος των μυιῶν τούτων δηλητηριάζει φαίνεται αὐτὸ, και έντεθεν επηρεάζονται τὰ ζωτικὰ ὄργανα. Πάντα τὰ ἡμερα γίνεται εις τὸν αἷμα των μύσων και των θηλαζόντων ζῶων, ἀποθηήσκουσιν υπό του δῆγματος του έντόμου τούτου. Τὰ ἀγγύρια δὲ και ο άνθρωπος δέν βλάπτονται οὐδῶλος υπό τούτου δακνόμενα. Τὸ ιοβόλον έντομον περιρίζεται κυρίως μεταξὺ της 18 και 15 μοίρας Ν. πλάτους, και της 24 και 28 Α. μήκους· οὐδέποτε δὲ μεθίσταται της χώρας ταύτης. Οι ἐγγύριοι φυλάττουσι τὰ κτήνη αὐτῶν μακράν έντεθεν· εἰρισταμένης δὲ άνήγκης να μετατοπίσωσι ταῦτα, και να διέλθωσι δια των χωρῶν ένθα τὸ έντομον αὐτὸ επιπολάζει, παραφυλλῶνται χιμῆρινῆν και υπό του φωτός της σελήνης αὐγαζομένην νύκτα, ίνα μεταφέρουσιν αὐτά, καθῶς: επικρατοῦντος ψυχροῦ καιροῦ δέν δάκνουσιν αἱ μυια αὐται. Ο αὐτός Κ. Σπένσερ άνέφερεν έτι ότι ο διδάκτωρ Schmidt έγραψε προς αὐτὸν, ότι ἀνεκάλυψε δύο νέα είδη τυφλῶν κανθάρων, έν τοῖς σκοτεινοτάτοις μυχίς των σπηλαίων της έν Αστρίᾳ Καρινθίᾳ.

—000—

Κλίσις των πλευρῶν των πυραμίδων.

Έν τη Αγ. βασιλικῇ εταιρίᾳ της φιλολογικῆς ο κύριος Watkins Lloqd άνάγνωσε διατριβήν, τη 12 Ιανουαρίου του ἀρχαιμένου έτους, « περί τινων αστρονομικῶν εποχῶν και φαινομένων, σχέσιον έχόντων προς τὰ διαγράμματα των πυραμίδων, εν τη ὅποιᾳ κατέδειξε την από των αρχαίων χρόνων μέχρι της σήμερον σπουδῆν των εις ταῦτα ένδιαφερομένων επί του ζητήματος, εάν αι πλευραι των πυραμίδων ήσαν, ὡς επί τὸ πλείστον, φκοδομημένοι κατά κεκλιμένην προς τον ὀριζόντα τα γωνίαν, εις ήν ἴδοντα να ἀποδοθῆ διακεκριμένη αστρονομικῆ σημασία. Ο Κ. Αλόυδ άνέφερεν ότι ήτον ὀπόμενον εις χώραν, ένθα ή θρησκεία είχε πολλήν προς την ἔλιον σχέσιν, να νομίζῃ τις ότι ή θέσις και ή κλίσις των πλευρῶν των πυραμίδων έχει, κατά τινα τρόπον, σχέσιον προς τον φωστήρα τούτον, και ότι ή ιδέα αὕτη γενναται εκ της θέσεως της Σφριγγῆς, ήτις είχαν αρχιτεκτονικὴν προς τὰς πυραμίδας ἀναφοράν, και ήτις νέει ἀκριβῶς προς ἀνατολάς ὡς και αὐται. Ο Κ. Lloyd ποιήσας δια βραχέων λόγον περι των θεωριῶν του Ι. Έρστέλου και Βιότου, άνέφερεν ότι ή διαφορά μεταξὺ των κεκλιμένων γωνιῶν των δώδεκα κυριωτέρων πυραμίδων είναι από 51° 10'—52° 32', τούτέστι ἄλλῃον τι πλέον ένός τρίτου μοίρας, και ὕπεβαλεν ὡς ἴδιαν γνώμην ότι ή τοιαῦτη ὁμοιότης της κατασκευῆς δέν είναι τυχαία. Πιστεύει δὲ ότι ή πρόθεσις των οἰκοδομησάμενων τὰ εὐρῆ ταῦτα κτίρια, εκτός του κυρίου αὐτῶν σκοποῦ του να χρησιμεύουσιν ὡς τάφοι, ήτον να δεικνύουσι την περίοδον των ήλιοστασιῶν και των ἱσημερινῶν. Οτι δὲ και νῦν έτι, ἀφοῦ ὀπολογισθῆ και μεταβολῆ τις επελθούσα εις την πλαγιότητά της ἐκλειπτικῆς από της πρώτης άνεγέρσεως των οἰκοδομῶν τούτων, ή κλίσις των πλευρῶν των μεγαλῶν πυραμίδων δεικνύει τούτο, φαίνεται ότι είναι ἀληθῆς, εκ των ὀπολογισμῶν οὐς ἔδωκεν ο Κ. Lloyd, οἵτινες κατασταίνουσι την διατριβήν αὐτου πολὺτιμον έκθεσιν λίαν περιεργον και ἀλλύτου έτι προβλήματος.

Ποικίλα.

Φυσικὸν πῦρ. Επὶ του έν Σικελίᾳ ὄρους Έρβικῆς εκειτο ὑπαιθρος θωμός της Αρροδίτης, ένῶ ήναπτε ἄσβεστος φλέξ ήμέρας τε και νυκτός, άνευ ζύλων, και άνευ ἀνθρακίως οὐδὲ τέφρας· ή φλέξ αὕτη δέν

επηρεάζεται οὐδὲ υπό της βροχῆς, οὐδ' εκ του ψύχους ή της ὀρούου. Ο Βαῦλος νομίζει μύθον τὸ φαινόμενον τούτο· και μύθον ήθελε νομίσαι και τὸ υπό του Φιλοστράτου λεγόμενον περί τινος κοιλώματος, σπερ εἶδεν ο Απολλώνιος έν Ἰνδία, ἀπ' οὗ εξήρχετο διηνεκῶς φλέξ ἱερὰ άνευ κηνοῦ και άνευ ὀσμῆς, έν τοςούτω και εις άλλα μέρη ή φύσις ήναψε παρόμοιον πῦρ. Η Τὸ πῦρ της έν Τοσκάνῃ Pietra Mala προέρχεται κατά τον Sir Humphry Davy εκ της ἀπελευθερώσεως (degagement) ἀνθρακώχου ὕδρογόνου ἀέριου. Αἱ τὸν θαυμασμὸν των θεωμένων διεγείρουσαι διηνεκῆς φλόγες έν Ἀτέσχ—Γαθ, πλῆσιον της έν Γεωργίᾳ Βακχούς, υποτρέφονται εκ της ἀναβλυζούσης εκ της γῆς νάρθηος. Τὸ ἱερὸν πῦρ οἱ ἱλασμὸν των ἐκυτῶν ἀμαρτιῶν ἐπιζητοῦντες Ἰνδοί περιεστίζον με κελλεῖα, ὡς και τὸ πάλαι άνήγερον ἄλλοι τη Αρροδίτη καιν περι τὸ ἱερὸν της Έρβικῆς πῦρ. — Εἰς τὰ έν Ουγγρίᾳ ἀλατορυχεῖα της Szahna, έν τη περιοχῇ του Marmarosch ὀρυκτικὸν βεῦμα ἀέρος εξερχόμενον εκ τινος ὑπορύχματος ἀνάπτει αὐτομάτως. Εἶναι δὲ ὕδρογόνον ἀέριον, ὅμοιον τῷ έν χρῆσι προς φωτισμὸν σήμερον εις διαφόρους Εὐρωπαϊκῆς πόλεις.

Αισία. Μυρία παραδείγματα ὑπάρχον ἀπολύτου αἰσιτίας ἐπὶ μέγα χρόνον διάστημα. Ο πλοίαρχος Bligh διοικητῆς του Ἀγγλικῶ πλοίου α ή Μεγαλοδωρία, έπλευσε τετρακόσια σχεδὸν ἡμέρας, ἐπ' αἰλι- τενοῦς πλοίου, μετά δεκαεπτὰ άνθρώπων εκ του πληρώματος αὐτου, μη έχων άλλην τροφήν επί δεκαεπτὰ ήμέρας, εἰμῆ μικρόν τι πτηνόν, μόλις οὐγγίως τινὰς ἔλκον. Δεκατέσσαρα άτομα, άνδρες και γυναίκες εκ του Ἀγγλικῶ πλοίου « Η Ίρα, » ναυαγίσαντος επί των παραλίῶν της Ἀφρικανίας, έζησαν εἰκοσι τρεῖς ήμέρας, άνευ οὐδεμιᾶς οἰαδῆποτε τροφῆς. Δύο δὲ άτομα πρώτον έπασαν θύματα της πείνης την πέμπτην ήμέραν.

Κατὰ την γνώμην του Bhedy, τὰ ἄλογα ζωα ὑποφέρουσιν επί πλείονα χρόνον ή ο άνθρωπος παντελῆ αἰστίαν, ίσως διότι στερούμενα της σμερινῆς τροφῆς δέν ανησυχουσι και περι της της ἐπιούσης ήμέρας. — Μοσχογαλῆ τις έζησεν επί δέκα ήμέρας άνευ τροφῆς, αἶγα- γρος επί εἰκοσιν ήμέρας και αἰλοῦρος ὀμοίως· αὐτός τις επέζησεν εἰκο- σικαὶ ὀκτώ ήμέρας· τράχος μῆνα· και πλείστα κύνες τριάντονα εξ ήμέ- ρας οὐδεμιᾶς μεταλαβούσαι τροφῆς. Έν τοῖς ὑπομνήμασι της ἀκα ἰδημίας των ἐπιστημῶν αναφέρεται ανέκδοτον περι κύνος τινος, ήτις κλεισθεῖσα εξ ἄπροσεξῆς έν ἀγροτικῷ τινι οίκῳ, έζησε τεσσαράκοντα ήμέρας άνευ άλλης τροφῆς, ή τὸ ὄραματος στρωμνῆς τινος, σπερ είχε καταξείχασαι. Ἀναγινώσκουεν επίσης εις διαφόρους συγγραφεῖς, ότι ο Κροκόδειλος δύναται να ὑπιφέρει παντελῆ ἔλλειψιν τροφῆς δύο μῆνας. ο σκορπίος τρεῖς, ή ἀρκτος έξ, ο χαμαιλέον ὀκτώ μῆνας, ή δὲ ἔχιδνα δέκα ετη, σπερ ὅμως οὐκ έχειται πιθανότητος.

Ο Vaillant είχε σκορπίον τινα, ζήσαντα έν έτος περίπου άνευ τροφῆς, και ἀντι να ἐκασθενήσωσιν αἱ δυνάμεις αὐτου υπό της έκτενοῦς ταύτης νηστείας, έρόννευσεν ἀμέσως έτερον σκορπίον, ήτον ὅμως πειναλῶν, πλῆσιον αὐτου τελέτων. Ο Ιωσήφης Kunter ένέκλεισε φρονῶν τινα έντός δύο ἀρδανίων, και μετά δεκατέσσαρας μῆνας τὸν εὔρεν εἰσέτι ζῶντα. Χερσαιι χαλῶναι επέζησαν δεκαοκτώ μῆνας έν παντε- λει ἔλλειψει τροφῆς. Κάνθαρος τις κατακλεισθεῖς επί 2 ετη αἰσιος ἠδυνήθη μετά ταῦτα να δραπετεύσῃ· αναφέρεται επίσης ότι δύο ὄρες έζησαν έντός θαυκάλιδος πέντε ετη άνευ τροφῆς.

(Συνέχεια περι της γεωγραφίας του Tchihatheff id. αριθ. 20).

Αἱ θεωρίαι αὐται του Ρώσου συγγραφέως εκθέτουσι τὸν σκοπόν και τὸ σχέδιον, ἀπερ ὠδήγησαν τὰς έρεῦνας αὐτου, έν τῷ τετραετεί διαστήματι της έν τη χώρα ταύτῃ διατριβῆς αὐτου. Ο δημοσιουθεῖς ἦδη πρώτος τόμος του συγγράμματος τούτου περιλαμβάνει κατ' εκ- τασιν την περιγραφήν των γενικῶν γεωγραφικῶν χαρακτῆρων της χερσονήσου ταύτης. πᾶσαι αἱ παραλίαι μετά των πολυκρίθων αὐτης ἀκρωτηρίων και προβολῶν, αἰγιαλῶν και κόλπων ἐπιμελῶς και μετά πάσης προσοχῆς περιγράφονται. Τὸ δὲ ἄλλοθὲς αὐτῶν σχήμα και ή ἐπιφάνεια ἀντιπαρθετονται προς τὰ υπό των αρχαίων γεωγράφων περι τούτων εἰρημένα, οἵτινες, ένῶ περιγράφουσι έν γενεῖ ὀρθῶς τὰς κατά μέρος χώρας, και εκ των παρατηρήσεων ἀποδεικνύεται τὸ κα- τᾶλληλον των εις μέρη τινα ἀποδιδομένων ὀμηρικῶν ἐπιθέτων και ή ὀρθότης αὐτῶν, ἀπέχουσι πολὺ της ἀληθείας ὡς προς την φυσικὴν

γεωγραφίαν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ ἐνηπίαζε τότε πολὺ ὅταν ἐλέπωμεν ὅτι συγγραφεῖς ὡς ὁ Πλίνιος, ὁ Κουέντιος Κούρτιος, Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, Σκύμος ὁ Χίος κλ. σφάλλουσιν οὐσι-
δῶς περὶ ταύτην. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ γεωγράφοι τοῦ μέσου αἰῶνος Ἄραβες εἶχεν πλειοτέραν αὐτῆς γνῶσιν. Ἴδου τί περὶ τῶν τελευταίων τούτων λέγει ὁ de Tchihatcheff. « Δὲν ἐπιμένομεν ἐξετάζοντες ὑποίαν γνώ-
μην εἶχον σχηματίζει πολλοὶ τῶν ἀνατολικῶν γεωγράφων περὶ τοῦ σχήματος τῆς χώρας ταύτης· ἀφοῦ δὲν ἠκροβολόγησαν οὗτοι ὡς πρὸς τὸ τῆς ὅλης γῆς, ἐπιτεταί ὅτι πολλὰ ὀλίγην ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν φυσικῶν μερῶν τοσοῦτον μικροῦ μέρους τοῦ πλανήτου ἡμῶν. Ἀφοῦ ὁ περιώνυμος Μασσοῦδης ἔδωκεν εἰς τὴν γῆν πτηνοῦ σχῆμα, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὁποίου παριστάνετο ὑπὸ τῆς Μέκκας καὶ τῆς Μεδιναῆς, ἡ δεξιὰ πτέρυξ ὑπὸ τῆς Περσίας καὶ τῆς Ἰνδίας, ἡ ἀριστερὰ ὑπὸ τῆς Εὐρώπης, καὶ ἡ οὐρὰ ὑπὸ τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ταπεινὴ χερσόνησος, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς διερευνῶμεν, ἀπετέλει βέβαια ἐν μόνον πτερόντος τοῦ πτερόεντος τούτου τέρατος. » κ.τ.λ.

Μεξικανικαὶ ἀρχαιότητες.

Τῷ 1786 Κάρολος Γ. βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἀπέστειλε διαφόρους σοφοὺς εἰς Μεξικόν, εἰς ἐρευναν τῶν πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ἀρχαιοτήτων τοῦ τόπου αὐτοῦ, κυρίως δὲ τῶν τῆς Μίλτας καὶ Παλεγκῆς· ἡ πρώτη αὐτῆ ἀποστολὴ ὀλίγον ἔφερε καρπὸν. Ὀλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη δευτέρᾳ ἀποστολῇ μετέβη εἰς Μεξικόν, ἵνα διερευνησῆ ἀκριβέστερον τοὺς ἐξετασθέντας ἤδη τόπους· ἡ δευτέρα αὐτῆ ἀποστολὴ διευθύνειο ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Dupaix, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Καστενάδα, ἐπιφορτισμένου τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱστογραφικῶν καὶ σχεδιασμάτων. Ἄμα φθίσαντες, ἀνεκάλυψαν ἐν πρώτοις τὴν ὑπαρξίν πόλεως ἐρήμου καὶ κατεστραμμένης, ἐξ λευγῶν ἔκτασιν ἐχοῦσης, καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τζενταλῆς κειμένης. Αἱ οἰκοδομαὶ τῆς πόλεως ταύτης εἶναι μεγαλοπρεπέσταται καὶ ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἔκτασιν αὐτῆς. Ἀρχαῖα εἰδῶλα ἐκ γρανίτου καὶ πορφυρίτου, πυραμίδες, ὑπόγειοι τάφοι, τοῖχοι ἐκ πετρῶν ἐξ πόδας πάχος ἐχόντων, ἀνάγλυφα κολοσσάκια ἐπὶ γρανίτου γεγλυμμένα, ζώδια, καὶ τέλος ἱερογλυφικά διαφέροντα τῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐκτὸς ὁμοιότητος τινος ἀρχαῖας, μαρτυροῦσι τὴν μεγάλην ἀρχαιότητα τῆς Παλεγκῆς. Ἡ Μεγαλόπολις αὕτη, κρυμμένη ἐπὶ αἰῶνας ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας ἐρήμου, ἔμενεν ἄγνωστος μέχρι τοῦ 1750, ὅτε συνέλαβεν ἡ Ἰσπανικὴ κυβέρνησις τὴν πρώτην ἰδέαν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς, διαταχθείσης καὶ ἐκτελεσθείσης τῷ 1786. Μετὰ ταύτην δὲ ἐγένοντο δύο ἄλλαι, εἰς πάσας τὰς ὁποίας ἔδαπάνησεν ἡ Κυβέρνησις 100,000 δολλάρια (600,000 δρ.)

Ἐν ταῖς τῆς Εὐρώπης βιβλιοθήκαις ὑπάρχουσι πολλαὶ εἰκονογραφαί, διάφορα ἐκ τῶν ἀνακλυφθέντων ἐν Μεξικῷ μνημείων παριστώσασιν. Πολλὰ τεκμήρια, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν σωζομένων Μεξικανῶν ἐρείπιων, παρέχουσι ἡμῖν ἀφορμὴν ὥστε νὰ πιστεύσωμεν ἀνεκδοιάτως, ὅτι τὸν νέον κόσμον τοῦ Κολόμβου εἶχον ἐπισκεφθῆ οἱ ἀρχαῖοι πολλοὺς πρὸ τούτου αἰῶνας. Οἱ ἐνταῦθα ναοὶ εἰσὶν ἐκκοδομημένοι κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Δελφοῖς καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν ἱερῶν, καὶ ὀνομάζονται θεοκάλλια (Teocallies), ὄνομα προφανῶς ἑλληνικόν. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐν τῷ χωρίῳ Dolores, δύο λεύγας τοῦ Montevideo ἀπέχοντι, ἀποικίος τις τοῦ τόπου τούτου ἀνεκάλυψε τυχαίως ἐπιτύμβιον λίθον, ἐνῶ ἦν γεγλυμμένη ἐπιγραφὴ ἀγνώστοις αὐτῷ γράμμασι· ἄρας τὸν λίθον, εὗρε ὑπ' αὐτὸν κρύπτῃν ἢ τάφον πλινθόκτιστον, ἐνῶ ἦν δύο ἀρχαῖαι μάχαιραι, ἐν κράνος καὶ μία ἀσπίς κατεσκευασμένα, καὶ μέγας πύλιος ἀμπορεύς. Μὴ δυνθθεῖς ὁ εὐρών ταῦτα νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μνημείου, παρέδωκε τὸν φέροντα ταύτην λίθον καὶ τὰ ὑπ' αὐτὸν εὐρεθέντα εἰς σοφὸν τινα τῆς Βογότας, ὅστις ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ λίθου, ἑλληνικοῖς γεγραμμένα γράμμασιν.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν ἐξηκοστὴν τρίτην Ὀλυμπιάδα· ἐνταῦθα ὁ Πτολεμαῖος . . . (τὰ λοιπὰ λείπουσιν). Ἐπὶ τῆς λαβίδος τῶν μαχαιρῶν ἦτον ἐγγραφημένη εἰκὼν, πιθανῶς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἐπὶ δὲ τοῦ κράνου ὑπάρχει τορευμένος ὁ Ἀχιλλεύς, σὺρων τὸν νεκρὸν τοῦ ἔκτορος περὶ τὰ τείχη τῆς Τροίας. Δυνάμεθα ἄρα νὰ συμπεράνωμεν ἐντεῦθεν, ὅτι σύγχρονός τις τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπεσκέθη τὴν Βραζιλίαν; εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ περιώνυμος στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου Πτολε-

μαῖος ἐρρίφθη ὑπὸ τρικυμίας τινος εἰς τὰ παράλια τῆς χώρας ταύτης; καὶ ὅτι αἱ καλύβαι τῶν ναυαγησάντων ἦσαν τὰ πρῶτα θεμέλια καὶ ἡ κοιτὴς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ κράτους; (Mag. Univers I. 122).

Ἐν τῷ Η. τόμῳ τῆς Encyclopaedia Americana σελ. 453. ἀναγινώσκουμεν τὰ ἐξῆς περὶ τῶν ἐν Μεξικῷ ἀρχαιοτήτων. « Αἱ περὶ τῆς ἀρχαίας καταστάσεως τῆς χώρας ταύτης γνώσεις ἡμῶν πηγαζοῦσιν, ἐν μέρει, ἐκ τῶν Μεξικανικῶν εἰκονογραφικῶν, πολλὰ τῶν ὁποίων κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν. Περιέχουσιν αὐταὶ χρονολογικὰς ἱστορίας. Τὴν περιγραφὴν μιᾶς τινος τῶν σωζομένων ἐν ἀντιγράφοις γησιῶν ἐδημοσίωσεν ὁ Humbolt. Ἄρχεται ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Κόξκοξ, ἢ κατὰ τὴν Ἀζτικὴν κοσμογονίαν, ἀπὸ τῆς τετάρτης καταστροφῆς τοῦ κόσμου. Ὁ Κόξκοξ μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τούτον, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἔλαβον τὸ δῶρημα τοῦ λαλεῖν. 15 δὲ πατριαὶ τούτων ἦλθον εἰς Μεξικόν. Κατὰ τινὰ Μιξικανὸν συγγραφέα, ἀκμάσαντα ὀλίγον μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς πατρίδος τοῦ ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν, ὁ πρῶτος αἰὼν, Tletonatiuh, ἦτο αἰὼν τῶν γιγάντων, διήρκησε 5026 ἔτη· ὁ δεύτερος, Tletonatiuh, ἦτο αἰὼν τοῦ πυρός, 4804. ὁ τρίτος, Ehecatonatiuh, αἰὼν τῶν ἀνέμων, 4010· ὁ τέταρτος, αἰὼν τῶν ὑδάτων, ὁ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰκόνι περιγραφόμενος, 4008 ἔτη. Οἱ Τολτέκοι μετανέστησαν ἐκ τινος χώρας πρὸς ἀρκτον τοῦ Μεξικοῦ, τῷ 544 μ. Χ. καὶ τῷ 1051 ἡ μοναρχία αὐτῶν ἐξηφανίσθη. Οἱ Ἀζτέκοι ἦλθον ὧδε ἐκ τῆς Aztlan τῷ 1178, καὶ τῷ 1325 ἐβιβαλίωσαν τὴν Τενοχτιτλάν, ἢ τὴν πόλιν τοῦ Μεξικοῦ. Ὁ Κλαβίγερὸς ἀπαριθμεῖ τὰς σωζομένας εἰκονογραφίας· ἦσαν δὲ αὐταὶ ζωγραφισμέναι ἐπὶ δερμάτων, ἐπὶ ὑφάσματος ἐκ ζυλερίου καὶ φύλλων. Μεταξὺ τῶν ἐπιφανεστέρων μνημείων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶναι τὰ θεοκάλλια, ἢ πυραμίδες. Ἡ ἐν Χολούλα πυραμὶς κατέχει τετράγωνον 1773 ποδῶν, καὶ εἶναι ὑψηλὴ πόδας 177 εἶναι ἐκκοδομημένη ἐκ πλινθῶν καὶ πηλοῦ, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Τολτέκων. Δύο περίπου μίλλια μακρὰν τῆς Πουέβλου ὑπάρχουσι πυραμίδες τινες, τὰς ὁποίας περιέγραψεν ὁ Humbolt. Ἡ πρώτη, οἶκος τοῦ ἡλίου, ἔχει βᾶσιν 682 ποδῶν μήκος, καὶ ὕψος 180. Ἡ δευτέρα, οἶκος σελήνης, ἔχει 150 ποδῶν ὕψος· εἶναι ἀμφότεραι ἐκκοδομημέναι ὡς ἡ ἐν Χολούλα, καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν καὶ αὐταὶ ἐποχὴν· συστάς πολλῶν ἄλλων μικρῶν πυραμίδων περιστοιχί ταῦτα. Ἐν τῷ τόκῳ τῆς ἐν Μεξικῷ μητροπόλεως ὑπάρχει δεδμημένη κυκλωτερῆς πέτρα, κεκαλυμμένη ὑπὸ ἱερογλυφικῶν σχημάτων, δηλούντων τοὺς τῶν Ἀζτέκων μῆνας· πλησίον αὐτῆς ὑπάρχει ἄλλη τις πέτρα, ἐν ἣ παριστάνται ἀνθρώπινοι θυσίαι. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Δομινικάνων εὐρίσκειται μέγα εἰδῶλον, παριστάνον ὄφιν τρώγοντα ἄνθρωπον· ἄλλο ἐνταῦθα εἰδῶλον παριστάνει τὴν θεὰν τοῦ πολέμου, συνίσταται δὲ ἐκ δυσμόρφου ἀνθρώπινου σώματος, τίγρεως καὶ κροτάλου. » Πολλοὶ ἐπίσημοι ἀρχαιολόγοι ἐνηκολόγησαν ἐσχάτως, καὶ ἀσχολοῦνται ἐτι, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν καὶ τὰς ἀρχαιότητας τοῦ νέου κόσμου, ἰδίως δὲ τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἐνθα ἀνακαλύπτονται ὁσμέραι νέα καὶ σπουδαῖα τεκμήρια, οἵτι ὁ τόπος οὗτος δὲν ἦτον ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους, καὶ ὅτι ὑπῆρχε κοινωνία καὶ συγγένεια μετὰ τὸν τούτου καὶ τοῦ παλαιοῦ καθ' ἡμᾶς κόσμου. Περὶ τοῦ θέματος τούτου θέλομεν δημοσιεῖσαι πολλὰ καὶ περιεργὰ ἐπομένως.

Ἐν τῷ καταπτήματι τοῦ Κ. Ἀνδρέου Κορομηλά πωλοῦνται τὰ ἐξῆς πολλοῦ λόγου ἄξια βιβλία, ἐσχάτως αὐτῷ σταλέντα.

- 1). Ὁ Α'. τόμος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀδαμίδου ἐκδομένης τῆς δευτέρας, ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Μελετίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν.
- 2). Ἡ Παγκόσμιος ἔκθεσις τοῦ Λονδίνου, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου, δεμένη λαμπρῶς.

Τραγικὸν συμβάν.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Καλαμῶν. Ἐντεῦθεν ἄξια περιεργείας δὲν ἔχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω εἰμὴ τραγικόν τι συμβάν κατὰ τὴν καθαρὰν δευτέραν εἰς τι χωρίον παρακείμενον, Τρικόντοσα καλούμενον καὶ ἀνήκον εἰς τὸν δῆμον Ἀθίνας τῆς Λακωνίας. Παρὰ τῷ χωρίῳ τούτῳ εἰς ἐξοχὴν εὐθύμουσι οἱ Καπετανάκαι Δημήτριος καὶ Κλεάνθης μετὰ φίλων καὶ συγγενῶν των· ἔτυχε δὲ νὰ διαβαίῃ ἐνώπιόν των νέος τις, Κρικονέας ἐπωνυμούμενος ἐκ τοῦ κυνηγίου ἐπιστρέφων ἔνοπλος, καθ' οὗ, ὡς λέγουσι, διευθίνθη ὁ Κλεάνθης διατάσσων αὐτὸν νὰ ῥίψῃ τὰ ὄπλα, καὶ μὴ συγκατατεθέντα τὸν ἐπλήγωσεν ἐλαφρῶς, ὁ δὲ Κρικονέας πυροβολήσας ἐφόνησε τὸν Κλεάνθην· κατὰ τοῦ φονέως ὤρμησεν ὁ Δημήτριος Καπετανάκης εἰς ἐδίκησιν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ, ὡς λέγεται, τὸν ἐπλήγωσε θανατηφόρως, ἀλλ' ἐν τούτοις πυροβολήσας ὁ Κρικονέας καὶ κατὰ τοῦ Δημητρίου ἐφόνησε καὶ τοῦτον, μεθ' οὗ συνετελεύτησε καὶ ἐκεῖνος, καὶ ἴδου τρεῖς θύματα εἰς μίαν στιγμὴν! τὸ δὲ χειριστὸν εἶναι ἡ πυρπόλησις τῶν οἰκιῶν τῶν Κρικονέων καὶ ἄλλα δεινότερα ἐπακόλουθα τῶν ἀνωτέρω φόνων.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνᾶς ἀριθ 274.)